

Marta Petreu

Scara lui Iacob

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Marta Petreu

Scara lui Iacob

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2006

www.cartearomaneasca.ro
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sector 1

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN print: 973-23-1762-0
ISBN ePub: 978-973-46-2615-1
ISBN PDF: 978-973-46-2616-8

Întîlnirea

Înalt
stă rezemat de poarta înaltă

Apoi dinspre soare-răsare s-a făcut tăcere
s-a făcut tăcere şi dinspre soare-apune
dinspre amiazăzi nici un zvon nici o adiere
Singura punte încă neridicată era dinspre amiazănoapte

Înalt el stă rezemat de această poartă înaltă
a elementelor

Îl privesc drept în ochi şi el mă priveşte drept în privire

Nu ştie ce să facă
să o deschidă sau să stea să aştepte
pînă cînd unul din noi ca un turn se va prăbuşi

Ne privim pe viaţă şi pe moarte
ne luptăm
sprijinindu-ne unul de altul cum se sprijină în iubire un bărbat şi o femeie
ori cum se sprijină cu ură unul de altul duşmanii
Aproape că mi se pare că-l iubesc
Deasupra noastră – nici un ochi văzător

numai ochiul absenţei
deasupra noastră – cerul înalt vidul verii
Dar ne purtăm fiecare războiul nostru rece
jocul nostru grotesc
împlinim neclintit scenariul ce ne-a fost dat

Dreaptă ca un soldat
din armata umană trimisă să moară
eu stau pe propriile mele picioare
Înalt el stă rezemat de poarta aceasta înaltă
încă închisă

Arcul de triumf

Perfectă îmi este singurătatea
Între negaţii şi afirmaţii între da şi ba
trec
ca pe sub un arc de triumf
Eu însămi îmi sărbătoresc oho! gloria
eu – amărăciunea

Între două respiraţii
cutez şi îmi ridic glasul pînă la Dumnezeu
Da. Intru în golul ultim
Şi întreb: în numele cui Domine în numele cui
carnavalul

În pămînt apă cer şi foc mi s-au făgăduit rădăcini
În pămînt apă cer şi foc aş fi vrut să rodesc
şi n-a fost cu putinţă
Amintirea paradisului
cînd eu
sînt de niciunde

Sîngele lucrurilor cicatricile faptelor
îmi bandajează carnea. Şi totuşi
eu sînt de niciunde
Printre înţelesurile mici şi domestice ale vieţilor altora
umblu

ca printr-o împărăţie străină

Luna

O lună de metal bătrîn se urcă din adîncuri
la lumina sufletului

Metal
metal
ca o floare umedă de nufăr săgetînd
suprafaţa nemişcată a mlaştinii
Şi un gînd greu de nămol
îmi apasă respiraţia:
Dumnezeu al celorlalţi de ce m-ai părăsit
încă de dinaintea naşterii
de ce

Întunecată sînt
ca un cărbune sînt
O lună bătrînă de metal
se ridică-n mine
pînă la lumina neagră a pupilei
şi mă sfîşie

Pămîntul acesta

Ea e atinsă. Şi-i este frică. Şi uneori – rar – visează
să o apere cineva
Ea a prins rădăcini în singurătate
ca un ulm în pămînt
şi stă aşa
pe orice vreme
verticală ca un copac
trufaşă ca o pădure sub viscol
Ea îşi poartă moartea ei pe picioare

Şi stă aşa verticală
pînă cînd realitatea cea mai reală
trece ca un buldozer
peste existenţa ei atinsă
şi o culcă frumos la pămînt

Pămîntul acesta îndurător primitor
pe care mărşăluiesc şi curg una în alta
ca nisipul într-o clepsidră
armata învingătoare
şi armata cealaltă a celor atinşi

Cîntec de după-amiază

Eu am bogăţia mea comoara mea de remuşcări
am ruşinea
eu am greşelile mele
colecţia mea de fapte rele şi vinovate
eu îmi am morţii mei
Şi am această viaţă
pe care am greşit-o – întru slava nimănui

Şi-acest pămînt mănos ce-l port sub frunte
în pămînt se va întoarce
ca trupul meu tînăr pe care nu mi-l mai amintesc
pe care nu-l mai găsesc în pielea mea
şi care în pămînt s-o fi întors
întru slava nimănui
întru slava nimănui

Roata

Sufletul meu încremenit e
ca un lac de piatră

Unde sînt peştişorii cei veseli cei argintii
cei frumos coloraţi ca o grădină botanică?
unde sînt dorinţele remuşcările visul levănţica?
cum vor ţîşni
ca nişte păstrăvi-curcubeu iluziile?
Unde sînt peştişorii coloraţi voioşi
unde nălucile după care alergînd buimacă
am scos din roca vieţii
jerba cununa încoronarea?
Şi fata aceea subţire cu sînii tineri
Unde s-au dus
îngerii cruzi ca o adolescentă în flăcări?
unde sînt liliacul salcîmul stînjeneii oho iasomia
Calea-Laptelui e de cenuşă:
ca un puf de păpădie
cum o să mă înalţ la cer?

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Ca un tanc a stat aici
o materie întunecată de o vîrstă cu Dumnezeu

Cum să mă înalţ la cer cum să mă înalţ

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Mesagerii

Vin rar şi la distanţe întîmplătoare
ca nişte păsări răzleţe dintr-o specie necunoscută
vin obosiţi
şi fără ca eu să le pot pricepe prezenţa
Nu. Nici acum nu găsesc nici o noimă acestor semne sărace

Decît dacă ei sînt purtătorii acelei vestiri
de care toţi am aflat pe care toţi sîntem constrînşi s-o acceptăm
fără ca asta să însemne că o putem înţelege

Eu sînt om. Numai om. În adierea asta de vară

Fără să înţeleg
şi fără să ştiu de unde tot vin
eu îi primesc eu îi suport eu le dau adăpost
exact aşa cum sosesc:
ponosiţi de pulberea neagră a celeilalte lumini
cu aripile îmbibate de soarele negru al beznei

Augustin

Calc marea cea moartă
Inima mea inima mea
Doar o fată de cîmpie sînt şi eu – cînt nimănui
doar o fată de cîmpie

Viaţa mea aruncată pe apa dragostei
aşa
cum arunci un ban ruginit găurit

La poalele dealului zace scăldat în sînge
fratele meu Augustin:
  Mîine Maria o să mă ştie după sînge
  căci toţi un sînge avem
  din acelaşi sînge ne tragem
  şi sîngele nostru sărat şi roşu
  cade asupra noastră –
  îmi spune întins pe giulgiul de cînepă roşu de sînge

Sînge. Sînge din sînge. Toţi în sînge ieşim
şi-un sînge avem – cînt
Doar o fată de cîmpie fără nume am ajuns
viaţa mea s-a dus pe gîrlă
pe bărbatul acela întunecat mult l-am iubit
s-a sfîrşit bun-rămas – cînt – bun-rămas
Domine Dumnezeul meu

prin noapte prin zi îl duc în spate
pe fratele meu de sînge scăldat în sînge
da Augustin

Doar o fată de cîmpie nechemată pe nume sînt
fratele meu Augustin fratele meu Augustin

Ca o coloană

Singură. Singură. Singură
Eu stau ca un orb închisă în mine
Mă doare – deci ştiu că sînt vie

Ce frumuseţe ce frumuseţe feroce
creşte din singurătatea mea de femeie
Ce libertate îmi dă astăzi timpul acesta
roşu cum cerul la ceas rău de amurg

Sînt singură. Stau în picioare. Pe picioare-mi duc greul
Sînt numai o rană
şi ca o coloană mă sprijin pe mine

Da. Stau verticală
ca scara lui Iacob care coboară din cer

Bunavestire

Domine. Tată. Cineva îmi bate noapte de noapte-n fereastră
cineva se izbeşte de sticlă uguie da îmi vorbeşte păsăreşte din guşă
îmi scînceşte cu glas de căţel
Noapte de noapte se-aude foşnet de pene scrîşnet de gheare
ceva se izbeşte de geam şi îmi cîntă mă ispiteşte
da
îmi cere ceva neînţeles – poate vrea să intre la mine
poate vrea să mă ducă cu el

Da. Îmi îngînă un cîntec de leagăn
poate un bocet poate un cîntec de ducă

Aripi şi gheare. Ceva mare cu pene şi gheare
vine din beznă la mine-n fereastră

Tată. Inima mea se izbeşte de coaste
Noaptea aştept
şi mă tem

Cosaşul

Iar îşi face de lucru pe-aproape îngerul ăsta cu blană
Îl aud cum şontîcăie
îl aud cum coseşte ca o cîrtiţă
rădăcinile ierbii
Da. Vine să mă surpe de pe picioare

Rugăciune de vară

Luminează viaţa mea dă-i înţeles
fii pavăza de zi şi de noapte contra spaimei
dă-mi întunericul de catifea al somnului fără coşmaruri
dă trupului meu o zi fără durere
şi minţii mele o zi fără angoase
luminează-mă aşa cu o bucurie senină
ca după-amiaza asta răcoroasă de vară
cînd oamenii umblă pe cer
ca pe o stradă albastră ceva mai largă
şi strict pietonală

Miezul nopţii

Era o lumină atît de intensă
încît acoperindu-mi ochii cu mîna
vedeam
ca printr-un geam de cleştar
prin falange

Vedeam tot ce-am uitat vrînd să uit
mă vedeam pe mine cum mă zbat ca un peşte pe uscat
vedeam cum între mine şi el
stă dragostea mea ca un cocor atins de alice
şi vedeam cum se înnegreşte cerul de ciori
vedeam lama securii retezînd gîtul femeii

Oho. Recunosc că lumea este mai bogată decît ne place să credem
ori decît ne învaţă la şcoală
Îmi imaginez
chiar văd
cum se joacă cineva – Păpuşarul
pesemne –
cu firele sorţii
ca un păpuşar de-aicea de jos
cu o păpuşă de paiete şi cîrpe

Uneori înţeleg. Uneori văd
O rînduială străveche lucrează pe tăcute în mine

şi mă face să accept
că lumea e teatrul tău de păpuşi
şi că jocul acesta e un joc făcut să te distreze pe tine
Uneori mă revolt. Ridic pumnul. Ridic vocea
Eu te blestem
Uneori plănuiesc
murind
să-ţi trag clapa
să te lipsesc de-un actor
de-o păpuşă sofisticată ca mine

Cel mai adesea însă mi-e urît
sînt vulnerabilă ca o larvă
ameninţată ca un pui abia ieşit din găoace
Da. Sînt singură şi plină de plumbi

Oho. Ştiu că în mine specia umană a atins un anume triumf
Unicitatea mea e ca o piatră de moară în pîntec

Mă întreb dacă nu cumva anume ai uitat să-mi laşi un semen pereche
numai pentru-a mă păstra ca partener al tău de palavre
Ca în Vechiul Testament mă întreb dacă n-ai fost gelos

Oricum. Tu eşti incert. Bărbaţii – vii şi reali
Existenţa ta e incertă. Certă este
numai problema dacă exişti ori ba
Certă este lumina asta intensă
care-mi arde pielea şi carnea

şi mă face să văd prin falange matca timpului
miezul aspru al nopţii

Sînt vie

Mă doare mă doare mă doare
carnea mea puţină şi muritoare
Ziua şi noaptea trează şi-n somn
stau în această durere ştiută
Mă doare măduva moale din oase
mă dor oasele mele roz subţiate
mă doare craniul ca o minge vie în care cineva dă cu bocancii

Sînt vie mă doare carnea mea muritoare
Şi ca o spadă cu muchii doare în mine scheletul

Psalm

Unde vrei tu acolo este durerea
iar carnea omenească se topeşte ca un snop de cînepă
exact unde vrei tu
Numai oasele luminează
Unde vrei tu se întîmplă ceea ce vrei tu
iar ceea ce este viu creşte împlinindu-şi moartea în celule
Peste tot este împărăţia ta
adică durere
peste tot este cădere sperlă însingurare

Aici sînt eu
aicea am iubit
în această lume ce nu-mi aparţine
Ca ploaia şi ca iarba sînt
dar luminată de conştiinţă

Unde vrei tu acolo este ceea ce răsădeşti tu în visele tale
Plumbii timpului
bucuria de a fi
sfîşierea de a fi
îţi aparţin

Aici sînt eu
o femeie obosită
ca tine după facere

Aici sînt eu luminîndu-ţi inutil ca un licurici
urîtul

Pot să ascult

În jurul meu e pustiu cît cuprinde
Nici o ființă. Nici o suflare de om

Ce triumf Domine ce voluptate trufaşă
să ajung faţă în faţă cu golul cu nimicul
da – cu tine
Acum pot în sfîrşit să mă caut
în nisip în nori în piatră în aerul jilav
acum am vreme să scotocesc în adîncul oglinzii
căutînd fata aceea năucă subţire care am fost şi care-a pierit
pot să scurm după mine cu lopeţile mîinilor ude
în carnea mea amară de femeie învinsă
Da. Pot să sap. Da. Pot să mai sfîrtec

Îmi sînt mormîntul îmi sînt sicriul de carne aţoasă
dură ca fagul

E o singurătate smintită. Cu gheare
Sînt fericită
Şi o linişte veche compactă
stă în jurul meu ca o mare de piatră

Acum pot să mă caut
Acum pot să ascult

foşnetul timpului – crima perfectă
Pot să aud cum răsar şi cum cresc din pielea lui sidefie
puful şi penele îngerului
Da. Este al meu

Sau cum sfîrîie
ca o lumînare udă de sînge
carnea trupului meu aprinsă de moarte

Locul plîngerii

Există o vale lungă cît zidul chinezesc
numită a plîngerii
sau poate este vorba despre-un zid de piatră
înalt cît vezi cu ochii
numit al plîngerii
Zid sau vale – ce contează

Eu îl cunosc prea bine locul acesta al plîngerii compact ca viaţa

Facă-se voia ta a lui a voastră a lor
Facă-se voia oricui
aici acasă în locul plîngerii
amin

Ţara zăpezii

Trec zilele trec nopţile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Eu stau în mine ca-ntr-o supă fierbinte
Nu – nu iubesc. Nu – nu mă doare iubirea
Nu – cînd sînt zgîlţîită de friguri
nu mă ţine nimeni de mînă
Nu – nu vreau în preajmă nici o fiinţă umană:
mie-mi ajunge îngerul negru al meu
Şi-o să vină regina

Singură sînt. Iar noaptea
eu şi cu mine împreună
umblăm prin ţara zăpezii
şi din vale îi culeg ghioceii

Da. Noaptea bîntui prin zăpada înaltă
scăldată
într-o lumină albă fatală
Soarele beznei soarele beznei soarele beznei
îmi arde corneea îmi mîngîie pielea

Da. Visez colorat. Albă este zăpada alb cerul
albă licorna
albi carnivori – ghioceii
Numai pămîntul din vale e negru
precum este mormîntul

Da. Morţilor mei le vorbesc
de la ei aştept o bună primire
Neagră este ţărîna
roşu este – aşa-mi amintesc – sîngele meu
picurînd
ca o marmeladă subţire călduţă
pe tăblia lucioasă a mesei

Oho. Cum se scutură pomii de flori
şi de frunze

Trec zilele trec nopţile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Domine al meu
Domine al tatălui meu
Domine al taţilor noştri:
ajunge
Stau în mine ca-ntr-o vatră de jar
stau în mine ca-ntr-o supă în clocot

şi prin vuietul roşu al febrei
trag cu urechea
la bocancii ei de metal:
s-a dus îngerul negru –
vine regina

Oho. Vuietul roşu
de mare închisă între ţărmuri înalte
al febrei

Mi-e dor de ţara zăpezii vreau soarele beznei – scîncesc

Nu – nu mă văd. Nu – nu mă reflectă oglinda
Dar sînt tot mai uşoară
Şi ca un zmeu de hîrtie
stau gata de ducă stau gata de zbor

Viaţa ei – nu tocmai reală

Pe măsură ce febra urcă din adîncuri
şi aprinde fiecare celulă
ca pe un beculeţ colorat de Crăciun
ea devine uşoară ca un zmeu de hîrtie
Dar nu zboară – nu se-nalţă la cer – căci ea este ferecată
într-o viziune pe care – fireşte – o are numai ea

Pentru că zeul se joacă cu noi
cum ne jucăm noi
cu baloanele colorate ori cu păsările roz de hîrtie
la circ

E obosită şi nu mai vrea să trăiască precum sfintele trupuri
Nu

Mocneşte legată cu şapte lanţuri de aramă în febra ei
ca-ntr-o vrajă din noaptea de sînziene
Una cîte una celulele ei se coc tacticos
cum se coace în august pe jar porumbul de lapte

Şi-şi spune că este pur şi simplu îndrăgostită
fără să ştie încă de cine
Şi pe măsură ce febra urcă din adîncuri
carbonizînd încă-o celulă

ea fericită-şi surîde
Ea are reverii despre cît de bine i-ar fi fost ei ca femeie
dacă nu s-ar fi născut niciodată
şi despre cît de bine-i va fi ei
cînd nu va mai fi
Şi aruncă îndemînatic în joc precum un sofist din Atena
paradoxele logice ale nenaşterii ei şi ale morţii
ştiind foarte bine
că undeva a introdus premeditat o greşeală
un cod

şi că oricum unica ei viaţă
e numai o păpuşă de cîrpe
pe care o leagănă cu grijă în braţe
cum ai legăna un copil

Zborul

Ea cunoaşte foarte bine realitatea reală
lumea aspră de şmirghel viaţa de zi cu zi
grea
de culoarea leşiei
ea ştie foarte bine ce înseamnă să trăieşti
şi să-ţi faci – programat surîzînd –
datoria

Şi ştiind toate astea
ea vrea astăzi să viseze să imagineze să aibă libertăţi şi capricii
da vrea astăzi să se îndrăgostească
vrea ca trupul ei să fie fluid ca o lavă umană
Ea vrea să fie femeie
şi să zboare umăr la umăr cu bărbatul acela ales
pe cerul purpuriu al îndrăgostirii
Bărbatul acela real albastru tăcut
Ea vrea să doarmă pe aripa lui ca pe-un cearceaf de damasc
ea vrea să-i simtă gustul mirosul
Ori să-l vadă cum stă concentrat şi-o gîndeşte

Ea vrea să umble cu el prin iarba foşnitoare a verii tîrzii
exact cînd se crapă de ziuă
Iar noaptea
cînd el ţine pe umeri facerea lumii
bolta cerească şi lumina bătrînă a cloştii de aur
ea visează să îl ajute să îşi ţină umerii drepţi

sprijinindu-i cu laba picioarelor
ori cu gleznele

Oho. Ea cunoaşte foarte bine realitatea cotidiană
ea îşi face fără greş datoria

Dar visează să zboare umăr la umăr
cu el
pe cerul de sînge al îndrăgostirii

Mersul pe beznă

Totul s-a sfîrşit foarte devreme
totul s-a sfîrşit de dinainte de-a-ncepe

Mă ţin bine
de scara asta din fir de paing
şi urc vertical fără efort
ca şi cum scara asta ar fi o cîmpie dulce cu iarbă

Îmi amintesc un basm din copilărie
despre o fată care voia
luna
şi s-a urcat să şi-o ia
Eu nu vreau nimic
Mersul acesta pe verticală îmi place
tot atîta cît mersul meu cu picioarele goale pe valuri

Da. Dacă-i lumină şi dacă-s desculţă
pot umbla în voie pe orice materie
pot să calc zîmbitoare pe lava lichidă pe apă pe gheaţă
mă ţine curcubeul şi raza de soare
aerul şi cerul albastru
Numai să fie lumină multă lumină:
în beznă îmi pierd echilibrul
şi gem

Subţire şi naltă şi uşor aplecată
mă ţine orice materie
inclusiv gîndul visul dorinţa
Şi iubirea cu duhoarea ei dulce-animală de carne de durere de sînge
cu mirosul ei de fiară buimacă
Dacă iubesc
încălţată în cizme roşii cu pinteni
pot mărşălui noaptea pe cerul de martie
cum aş bate pas de paradă pe străzi de granit
Oho. Dacă iubesc pot să umblu pe beznă

Dar povestea s-a sfîrşit foarte devreme
de dinainte de-a fi

Vine ziua

Ziua pustie de ieri şi carnea pustie
precum cerul pustiu al verii ce trece
Lungi amurguri de iunie mă strîng de gît pînă la lacrimi

Tu: cel ce eşti cel ce nu eşti
mă învîrt în viaţa mea vrînd să fiu fericită
ca un pui de lup în capcană

În pielea mea poleită de aurul dulce al verii
mi-e urît
ca în miezul unui dezastru

Închisă în mine ca într-o ţară închisă – spun
pentru că vine ziua cînd trecutul te ajunge din urmă
şi te înşfacă exact ca-n savană o mare felină

Psalm

El se întinde în mine şi-mi locuieşte gîndirea
aşa
cum se-ntinde cerul şi acoperă lumea
Mă bîntuie-n somn şi mă bîntuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sînge e bezna
Şi nu-l pot cuprinde cum nu cuprind luna

Sînt o fiinţă umană: femeie
Tată din cer: tu nu mă atinge
Nu mai am milă nu am răbdare mi-a pierit umilinţa:
inima mea este grea ca o casă de fier
şi închisă

Şi ce este aceea: iubire?

Tatăl nostru din ceruri. Mamă neagră ţărînă:
albastru
cerul închide în sine globul terestru

El se întinde în mine şi-mi locuieşte gîndirea
aşa
cum se-ntinde cerul şi acoperă lumea
Mă bîntuie-n somn şi mă bîntuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sînge e bezna

Sînt rea. Sînt subţire. Şi-ncă mă mai rabdă pămîntul
Umblu pe cîmpuri cu iarbă
număr peştii din rîuri
vîntur colb vîntur pleavă
Şi mă scald în mînie ca un vultur în aer

Tată din cer
mamă ţărînă:
sînt aproape asemenea vouă
şi ca o haină lucrată cu stele mă-nveşmîntă cruzimea

Sînt o fiinţă umană: femeie
el e ideea mea fixă
este sarea din sînge
Şi doare

Aleasa

Tu eşti femeia aleasă să fie omorîtă cu pietre –
ai spus surîzînd

Nu mă atinge. Sînt muritoare
Carnea mea tristă umană
te aşteaptă de la facerea lumii – am răspuns
Dar aici şi acum nu mă atinge

Şi-atunci tu mi-ai dezbumbat bluza
mi-ai descopciat fusta
şi m-ai dezbrăcat tacticos
Stam în faţa ta goală puşcă în piaţa centrală
ca o bucată de carne în galantar

În jurul nostru se făcuse gol ca la bombardament
şi o linişte de puteai auzi cum zboară pasărea fenix
pe deasupra catedralei catolice
oamenii ne ocoleau de departe întorcîndu-şi capul şi ferindu-şi privirile

Şi tu m-ai iubit aproape tandru
pe asfaltul murdar
printre mucuri şi ambalaje goale de coca-cola
întrebîndu-mă dacă-mi place dacă mi-e bine
şi dacă ştiu că eu sînt femeia care va fi omorîtă la amiază cu pietre

Aveai gust de sare marină

Şi bineînţeles eu ştiam

Tîrziu

Era tîrziu. Şi eu mi-am scos sandalele pentru tine
Era tîrziu. Pentru tine mi-am scos rochia de bumbac bleumarin
pe care o pusesem tot pentru tine
Era tîrziu: miroseai a sare şi a bărbat
eu miroseam a căldură
Pentru dragoste este mult prea tîrziu – ai spus
surîzînd. Ştiu – ţi-am răspuns –
e tîrziu pentru orice fel de iubire

Aşa că am stat pur şi simplu
verticală
goală puşcă şi aburind
în faţa ta
cum stau noaptea la fereastră faţă în faţă cu bezna

Da. Aburind
cum abureşte dimineaţa devreme sub soare
pămîntul acela mănos din Grădină
Oho. Pămîntul acela pe care eu l-am călcat în picioare

Era tîrziu. Aş fi vrut totuşi să mă iubeşti – am sîsîit
Şi încet foarte încet
aşa cum şi-a lepădat atunci şarpele pielea
mi-am scos
pielea mea de pe mine

Povestea cea nouă

A trecut de mult miezul nopţii
miezul vieţii oho de mult a trecut
îmbrăţişează-mă ţine-mă lipită de tine
şi spune-mi povestea aceea ciudată şi nouă:
ce feminină eşti marta şi ce senzuală

iar eu drept răsplată
o să mă aşez în faţa ta pe pămînt
ca în scenariul acela vechi dintr-o carte
pe care astăzi nimeni n-o mai citeşte
pe care o citea tatăl meu Augustin
şi mi-a lăsat-o
împreună cu spaima de viaţă şi dorul de moarte
mie anume
drept moştenire

Da. O să mă aşez în faţa ta pe pămînt
şi-o să stau aşa îndelung privindu-ţi privirea
şi gîndind că viaţa poate fi la ceva şi ea bună
şi că tatăl meu m-a-nvăţat atît de greşit

şi-o să stau aşa pe pămînt abia atingîndu-ţi cu răsuflarea genunchii
şi-ntrebîndu-mă: de ce aşa de tîrziu

A trecut de mult miezul nopţii
miezul vieţii oho de mult a trecut

Zeiţa cu cîini

De la un capăt la altul al vieţii cîteva vorbe:
stau pe ele ca pe-o plută
Nimic ţin în mînă nimic ţii în mînă
eu cu faţa spre soare tu cu faţa spre soare
(roşu ca portocala
la unul apune la altul răsare)

Cade cerul ca tencuiala – şi doare

Îmi amintesc
aburul acela părelnic de viaţă cald ca blana unei jivine
Eu m-am ferit
ca pielea mea să fie atinsă de-o piele umană străină
Oho! pielea asudată caldă a vieţii

Îmi amintesc:
ceaţa ieşea fuioare albe din fluviu
şi se unea deasupra apei lăptoase cu norii
ploua luminos
cum ar curge din cer boabe coapte de struguri
Mie mi-a fost frică să urc:
cunosc străfundul ştiu calea de jos – am răspuns

De la un capăt la altul al vieţii amestecăm vorbe cu vorbe

cum am pune pielea mea la-nviat sub pielea ta vie
Mohorît mărunt mocăneşte plouă acum şi aici
Cade cerul ca tencuiala – şi doare
În semn de sfidare – eu ştiu calea de jos –
îmi arunc peste umăr
ca zeiţa cu cîini
pielea jupuită a vieţii

Nemaiiubitoare inima

Amuţite sînt marile lucrări ale facerii
tăcute – lucrurile
nimic nu mai vorbeşte
Un soare alb ca o lună de carton
un soare de doi bani luminează peisajul
întinderea această prăbuşită în sine

Un lucru de nimic este şi inima mea nemaiiubitoare

Pentru beznă pentru rău se deschide ea la căderea morţii

Nimic

Astăzi nu mi se întîmplă nimic
De multă vreme nu mai am nici o dorinţă reală
nici o mare luminată de soare
nu îmi mai tălăzuie sub piele
nici un copac cu frunze de aur nu îşi mai foşneşte metalul
la mine în creier
şi nici un bărbat mirosind a pulberi şi sare

nu

Nimic. Am stocate
informaţii fapte am legile logice
Pot să fac silogisme corecte
la nevoie pot chiar să produc adevăruri
ca un frigider care produce cuburi de gheaţă
Eu de multă vreme nu mai am nici o dorinţă reală
nu

Nimic
chiar nimic nu îmi mai creşte nu mi se mai umflă pe neaşteptate
în globulele roşii
Stau intactă în mine
ca o bilă de sticlă pierdută în iarbă de un copil

Era o tristeţe

Era o tristeţe
era o lumină sură de iarnă întîrziată
Şi în femeia aceasta subţire era o tristeţe
tot mai greu de dus
de azi pe mîine
Ca şi cum ai muta cadavrul unui iubit
dintr-o ladă în altă ladă
şi tot aşa pînă la Judecata de Apoi

Ajunge. Îmi ajunge. Este destul
Există în mine tristeţea
opacă fără cusur

Acum ştiu

Ceasul acesta de-amurg cînd lungi se încalecă umbrele
Da. Aici şi acum se îngînă
viaţa cu moartea

Ştiu pentru ce
acum ştiu
pentru ce s-a petrecut această călătorie neclară
puntea corpului meu între două nimicuri

La ce să mai nădăjduiesc cînd nu mai pot?

De cîteva ori
focul de artificii al sîngelui meu a luminat beznele
iar eu ştiu
că iubirile mele ca nişte coloane au sprijinit cerul şi l-au făcut
mai înalt
Aproape divin

Descriere

A avut şi ea douăzeci şi şase de ani bătuţi pe muchie
şi nu i-a folosit la nimic
A avut şi ea carnea fragedă
Ca o sabie trupul ei trufaş
a despicat orele

Voi învinge – cînta
carnea mea muritoare şi-ndrăgostită îngerul timpului n-o va atinge
cîtă vreme iubesc
tinereţe fără bătrîneţe şi viaţă fără durere
va fi
epiderma noastră moartea nu o s-o lingă
nemuritori ca Adam şi Eva înainte de a cunoaşte
vom fi. Dar noi vom şti

A avut şi ea douăzeci şi şase de ani bătuţi pe muchie

Vindecarea

Ea nu mai iubeşte ea nu mai leagănă nici un bărbat
în somnul ei de adultă
ea bea cafeaua cu zahăr ea mănîncă
ciuperci alb-cenuşii
precum substanţa alb-cenuşie din cutia ei craniană
ea nu mai ascultă
partea ruptă şi spartă (a patra)
din a patra de Brahms
ea nu mai este îndrăgostită
ea se ţine în braţe ea se conţine sub piele
ea nu se oferă ea nu se refuză
ea pur şi simplu înaintează absentă prin pustă
şi-şi repetă
că viaţa e lungă că viaţa e bună
precum cerul cetăţii cînd
deodată cu seara
vine covorul viu de ciori negre sătule

Ea îşi cîntă despre ziua ce-a fost şi despre facerea lumii
oho despre noaptea maternă

Ea pe nimeni iubeşte
Ea de fapt lipseşte din sine
ea e adînc şi departe
coborîtă
pe scara spartă de piatră

nu
nu în moarte – moartea există cît există şi viaţa –
ci în mare
în apa care-şi leagănă negru
delfinii coralii bărcile peştii
nisipul mîlul forma fertilul
ideile zeii sarea
da sarea

Ea nu se iubeşte. Ea nu mai iubeşte. Ea nu mai aşteaptă
Ea a fost cîndva demult îmblînzită –
şi era unduioasă ca iarba şi bună –
ea a ars ca o pîine uitată pe vatră
ca Troia a ars
ca Sodoma

Iar acum stă ca un tăciune-n ea însăşi
bea cafeaua cu zahăr
mănîncă ciuperci
Ea se consumă

şi înaintează în viaţa ei ca prin pustă

Ea priveşte senină lanul de grîu care îi creşte
în loc de carne moale şi vie
în propriile ei palme pe falangele strîmbe

Ea a trecut prin viaţa terestră
ea a fost fiinţă umană

Iar acuma da acuma aproape că-i bine

Pragul

Stau în faţa elementelor ca-n faţa unui pluton de execuţie
calculîndu-mi şansele
pămînt apă aer foc
Stau înfricoşată stau verticală:
n-o să fac faţă
peste pragul ăsta n-o să trec niciodată

Stă în faţa plutonului
ea nu ştie să înoate nu ştie să umble pe ape
nu ştie să se înalţe la cer
nu ştie să se roage
stă ca iarba cu picioarele în pămînt
Ea iubise
ea nu mai murise pînă atunci niciodată

Ora patru

Doare. Ora patru. Caut în mine
caut în mintea mea ca-ntr-o vizuină străină
La ce bun. Şi ce caut. Mă doare
Undeva – un trandafir alb şi-ngheţat luminează
Nici nu există – îmi spune o voce străină
Este – nu este: aplecată peste ghizdul fîntînii eu ar apa cu plugul

Mă doare. Ca un bărbat durerea mă ţine în gheare
Oroarea mea este şi ea aici: n-o să plece
Nici groaza nu-mi pleacă – îmi stă-n carne
şi-mi îndeasă pîslă în creier

Niciodată – aud. Niciodată – răspund
Precum codul genetic eu port în mine fisura
Da
identitatea mea indiferent la ce oră
Cînd mă trezesc mă aşteaptă-n celule
cînd dorm
ca melcii pe frunze îmi umblă pe piele

E patru. Ceasul patru
Mi se năzare roza albă a lumii
Văd corăbii cu pînze văd marea văd cerul
Spre Itaca merg desculţă pe valuri
şi pe apă-mi văd umbra

purtînd
aripi largi şi greoaie
E patru. Doare. Se crapă în mine de ziuă
sîngele stă să crape
se crapă celulele crapă nucleii

iar eu cînt fericită: vine o zi
pentru aceia ce dorm
pentru aceia reali
vine o zi
nou-nouţă şi bună

pentru mine
şi pentru aceia ca mine
alunecă barca

E patru. Caut în mine ca-ntr-o vizuină străină
deschid uşi sparg ferestre dărîm ziduri trag sertare
scotocesc de zor printre boarfe
Unde
unde se află roza pură a lumii?
Oho. Largi ca pajura-n zbor
se umflă pînzele bărcii

Ce mă roade şi ce mă trezeşte
ce dor mă scaldă-n sudoare
în puterea nopţii de toamnă?

E beznă compactă – îmi cînt – e umed şi noapte

Vine o zi încă o zi
pentru acei care au somn şi viaţă
pentru aceia reali vine o zi
zemoasă şi bună
Eu nu dorm
eu am durerea în mine
şi-n oroare mă scald ca în soarele beznei
Da. Eu am groaza mea – pusă bine

Am groaza mea pusă bine
E a mea: n-o s-o pierd
n-o s-o stric
n-o să-mi plece
E a mea ne iubim
şi mă ţine de chică

Îngheţată şi albă tace inima lumii

Eu am groaza mea
Şi-o să vină cu mine

Înaintarea

Înainta uşor aplecată
despicînd aerul cu umărul drept
aşa cum izbeşti o uşă întredeschisă

da mergea înainte
pe apa verde ca o clorofilă proaspăt extrasă din frunză

Înainta fără nici o grabă
pe întinderea vie sărată verde a mării
ea mergea absentă pe ape

E departe de ţărm şi înaintează fără gînduri
din cînd în cînd pur şi simplu îşi aminteşte cîte ceva de demult
de exemplu iarba roua copilăria
din cînd în cînd simte că durerea se mişcă în ea
ca un copil gata să se nască în sînge
aşa cum stă scris

Ea înaintează departe tot mai departe
pe spinarea mişcătoare vie a apei

Pe celălalt mal

Voi pleca. Eu voi pleca de aici ca o pasăre
E vremea. Dacă mă doare
ştiu că aşa se cuvine
Cineva separă cu lama
răul din mine de răul din tine
cineva taie răul de rău
Cineva mă sapă la rădăcină

Voi pleca. Voi pleca de aici. Nu mai încerc nici o împotrivire
nici o luptă
Ca un vreasc înnegrit mă las aruncată
pe celălalt mal

Prin iarba neagră

Aici şi acum sînt eu numai eu
fierăstrăul tău de argint
sabia
mînia
pendulul tău tremurător de carne
dovada
trufia
forţa mea de om cu pumnii ridicaţi spre cer

Da. Da. Da. Cerul pe unde eu am fost şi am umblat
pe toate colinele
Aşa: ca să dovedesc că se poate

Tu pur şi simplu aminteşte-ţi. În ceasul acesta rău gol
pur şi simplu aminteşte-ţi
Şi nu-ţi mai întoarce faţa de la sîngele acesta care curge se revarsă
şi udă într-o ploaie fierbinte pămîntul
Sînge omenesc şi ieftin
După ploaie creşte o iarbă neagră aspră ca părul meu. De om

Eu stau şi privesc. Eu stau şi mă rog

Mîine voi umbla prin iarba neagră

Scara

Cobor. Este o scară abruptă aproape verticală
Acolo este marea. Marea are culoare de mure
marea are culoare de smoală
Cobor. Treaptă cu treaptă
suptă în adîncime. Cobor
pipăind cu talpa scara îngustă de piatră

Cobor. Cobor împotriva voinţei
împotriva dorinţei şi-a raţiunii
Cobor. Suferind cobor în propria mea viziune

Nu-mi mai amintesc ce e sus. Ştiu că jos este umed
sînge şi smoală. Jos e absenţa uitării
deci a iertării
De oroare
muşchiul de carne al inimii s-a ghemuit ca un arici
de oroare
muşchiul de carne al inimii este greu ca o piatră

Cobor. Nu mai am nimic de-aşteptat – îmi spun:
scara care duce la cer pentru mine coboară

Zeul

Eu am măsluit realitatea: dîndu-i sens
Deci stau acum aicea să-ntîmpin
un zeu feroce

Circuitul apei în natură

El tace. El ştie să tacă
El mă priveşte ca pe o picătură de apă
bombată
pe mîna lui stîngă
El ştie. El ştie precis ce m-aşteaptă
El ştie ce luptă pe viaţă şi moarte se dă înăuntru
El ştie că celulele mele se-nfulecă lacom una pe alta

El tace. El nimica nu face
Destinul m-a prins ca pe-un peşte în plasă
Stau sub soartă
ca întinderea pustie de ape
sub cerul de piatră

... şi-a fost dimineaţă şi seară şi-a fost ziua dintîi...

Dar el ştie că în mine e ziua a opta
şi că nu mai există iubire

Şi eu ştiu că iubire nu este. E bine
Nimic de nimic nu mă leagă: eu şi cu mine
stăm faţă în faţă cu mutul

Numai un zgomot negru de aripi îmi bate-n timpane:
poate sînt păsări – îmi spun – poate sînt îngeri
poate e cordul meu ce se smulge din ghemul de vene
El ştie. El tace. El nu mă iubeşte
Nici eu nu sînt unită cu el prin iubire
ci printr-o furie pură în clocot

El tace. El este înalt. El surîde
El are o faţă ca partea ascunsă a lunii
El se uită la mine ca la o picătură de apă

Dar ce mai e astăzi o picătură de apă
de sînge
ce este o fiinţă umană
şi ce este aceea – iubire?

El tace. El ştie să tacă
el se uită la mine ca la o picătură de apă
intrată
în circuitul naturii

Ziua a noua

Ziua cînd ai pierdut ceea ce mai era de pierdut
steaua din cer şi iluziile
Şi stai aşa viu şi golit ca un peşte din care s-au scos măruntaiele

În viaţa ta stai ca la marginea pustei
Eşti pe picioarele tale
şi-ţi cînţi un cîntec de leagăn

Ştiu:
o normă supraumană îmi pune la încercare umanul
Unde eşti tu Domine unde eşti unde
cîinii şi lupii vîntul şi pulberea pusta
Din această întîmplare aş fi vrut să lipsesc
Unde eşti unde:
aş vrea să adorm
dar facă-se voia ta
Trează sînt vie sînt
feroce
facă-se jocul tău de destin

Numai sîngele meu
mă trădează şi se dă în spectacol
se zbate în atriu ca o limbă de clopot trasă în dungă
se lăbărţează se umflă dospeşte
se-mprăştie ca un şirag rupt de mătănii

pe unde apucă
pe tăblia galbenă-a mesei de pildă
Vîntul şi golul pulberea cîinii şi lupii – cînt

În creier
foşnet aspru de sînge
ca un val sărat care linge o plajă de mare

Sub stelele moarte

Se simte în aer duhoarea rece de fiară sătulă a toamnei
Ce să aştept? Îmi accept mutilările
ca un măr merele de pe creangă

Cei ce m-au iubit sînt pe pămînt şi sub pămînt
nici unul în bătaia puştii
În jurul meu s-a făcut gol ca într-o pădure retezată cu fierăstrăul
îmi pierd prietenii – cu excepţia acelor morţi
Numai duşmanii mi-au rămas fideli – slavă lor –
cu excepţia acelor morţi

Eu mi-am săpat tranşee în mintea lor ca în pămînt

Sub mătasea coaptă a bolţii cereşti sub stelele moarte
invoc elementele:
pămînt aer lacrimi
Şi-atît

Exerciţii de desprindere

Este seară. Este de-a binelea noapte
Este noapte peste toate făpturile
Ghemuită într-o oboseală ca aracetul
îmi cînt: niciodată niciodată
nu va mai fi nimic ca înainte
niciodată nu vreau să mai fiu
Sînt morţi în cer – viii sînt sub pămînt

E vremea

Cine bate la poarta inimii mele? Nimeni
Cine bate la poarta înţelegerii mele? Nimeni
Cine locuieşte aici? Nimeni
Cine doarme-n patul meu
cine îmi mototoleşte perna
cine îşi face loc în spaţiul acesta
larg cît un sicriu
cît o cămăruţă a inimii?
Nimeni

Aşa că este vremea
să vină el
cu aripile lui cît pînza de corabie
el vechea mea cunoştinţă la vreme de spaimă

da – spaima care mă leagănă mă alăptează
şi mă duce ca pe-un peştişor
acolo
E vremea să vină să-mi cînte
să-mi facă ceasul acesta suportabil

înspre slava luminii şi întunericului
înspre slava durerii care-mi ţine loc
şi de cîine şi de frate
înspre slava durerii ce-mi arată

cît de vie sînt

Ceremonia de plecare

Stelele. Luna. Nepăsare

Nepăsătoare leneşă bate şi inima
clopotul lumii bate şi el a plecare

Cu totul altfel

Astăzi toţi au aripi astăzi toţi îşi poartă sufletul la vedere
în loc de haine probabil
Ce de pene ce de aripi de toate dimensiunile
ce de culori –
ca într-o florărie
Şi tu – ce curcubeu apocaliptic ca o aducere-aminte ai desenat pe cer
şi cum se mai îngrămădesc cu toţii să îl urce

Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aş fi acum

Astăzi toţi îşi poartă sufletul la vedere
Nemărginită pare marea
şi grea de rod
Ea îşi leagănă delfinii
şi fiecare cristal de sare luminează adîncurile

Ce spectacol ce frumuseţe pămîntească
ce ambalaj să ne ia ochii te-ascunde

Nemărginită pare bolta cerească
Eu ştiu că nu e
dincolo de ea e bezna pe care nu o văd
dar o gîndesc
Dincolo şi beznă veşnică eşti:

cu totul altfel
Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aş fi acum
spre alte mări spre alt pămînt spre alte ceruri să m-avînt
Şi-acolo dincolo departe
să îmi răspunzi:
într-o cătuşă de oţel
ce ne uneşte ce ne leagă ca la logodnă un inel
De tu nu eşti de eu nu sînt
– un creator o creatură –
ce-i moartea care ne desparte
De eu nu sînt nici tu nu eşti:
e numai moartea ce desparte

Ceaiul

Astăzi nu mai călătoresc
astăzi stau la masa de piatră
şi beau ceaiul nebunilor
din pahare înalte de metal

astăzi beau ceaiul lor

astăzi mă joc cu paharele de argint
ale iepurelui de martie
astăzi stau priponită ca un miel
Astăzi vei veni astăzi te aştept

Corabia

Realitatea îmi scapă printre degete
ca un peştişor de martie
Mă înspăimîntă
Ceea ce aflu la limita amintirii – de asemenea

Vine trecutul întotdeauna te ajunge din urmă

Mîine e o altă zi şi atîta tot – îmi promit
Sus în slava cerului va pluti o corabie
(răzvrătită inima mea îşi şopteşte)
sus în golul cerului va pluti o corabie

Sfînta treime a morţii

Ce mai rămîne din memorie
după ce timpul spaima viaţa
sfînta treime a morţii
îmi spală creierul ca pe-o rufă purtată
aşa: cum se spală cu apă ce scriu astăzi pe apă

Ce mai rămîne după curăţenia mare de toamnă
ce spaimă ce ruşine ghemuită în mine
stă gata să-mi sară la beregată

Viaţa trece ca o ploaie de vară
trece dragostea trece durerea – spun

Ferecată într-o singurătate mănoasă cu gheare
picotesc în mine ca o şopîrlă la soare
Mi-e bine. Cresc din mine
flori de cîmp crinul roşu al pustiei
zboară fluturi şi mierle
înfloresc stacojiu ca inima mea despicată
maci uriaşi
cresc din mine spice de grîu tufe argintii de pelin
sînziene

Da. Sfîrtecînd iarba grasă cresc din mine gheare lungi colorate

Sînt amară şi naltă. Sînt vie

Oho. Am învăţat în sfîrşit să mă apăr
am învăţat că am dreptul
de a sta în mine ca în grădina aceea
păzită la ziduri de îngeri cu săbii
Precum Eva în clipa trezirii
eu îmi ajung mie însămi

Numai sacul ăsta cu cioburi şi cuie
zdrăngănind ca o moară stricată în cutia mea craniană
numai sacul ăsta cu pleuri
sună în mine
şi la orice mişcare
mă taie mă umple pe dinăuntru de sînge
Da. Numai memoria mea îmi mai aduce aminte că sînt încă o fiinţă umană

Oho. Durerea

Ce mai rămîne din memoria mea de femeie
umblată printre oameni în lume
ce mai rămîne după ce sfînta treime a morţii
mă tăvăleşte prin sare şi mă linge ca o căţea care-şi linge căţeii
apoi trece prin mine ca apa prin pînză
şi mă spală de sînge cu sînge

Mesagerul

A venit de departe
Miroase a pămînt şi-a nisip şi are mîinile grele ca lutul
Da. Poartă în ochi culoarea deşertului
în clipa cînd soarele stă gata s-apună
Are în piele şi-n haine o pîclă albăstrie
cum au munţii aureola
Şi scoate sunete din care nu pot înţelege nimic

El a venit de departe. El este străin
şi aduce cu el îmbibate în carne
depărtările necunoscutul neliniştea răul
Da. Moartea şi viaţa iubirea şi ura
împrumutîndu-şi una alteia faţa

După bătălie

Apoi şi-a pus capul pe masă
cum ai pune o floare pe mormînt:
amin
facă-se voia lui
aş fi vrut să cîştig
n-am putut
Deci facă-se voia lui a oricui

Ţara singurătăţii

Stă singură sprijinindu-se pe ea însăşi
cum se sprijină între ei fraţii de cruce
cum se reazemă în ură unul de altul duşmanii

Da. Stă singură şi în singurătatea ei fermecată îi creşte
iarbă pe prag ca pe viitorul mormînt
are mentă şi flori verzi de grîu pînă-n uşă
ciucuri roşii de plop îi foşnesc la ferestre
Ea a ajuns de vorbeşte
cu seva din flori
cum vorbeşti cu-o regină
Ea e soră de rouă
cu pelinul cu macul cu socul
şi cu mîna culege gingaş doamna omidă
vorbindu-i mirat ca Alisa

O. Îi place. Ea înfruntă viaţamoartea
umblînd singură singură cuc
şi desculţă
pe plita încinsă a vieţii
Şi ea calcă pe moarte ca un om jupuit care intră în mare
Pe dig urlă cîinii la lună
Da. Singură cuc ea se calcă pe ea în picioare

O doare. E fericită. Ea sfidează orice cruţare şi n-are

de nimeni nevoie
Destinul

Ea a ajuns în ţara perfectă

Împinsă ca la vînătoare o ciută
de haita lătrînd ascuţit
ea a ajuns în sfîrşit în ţara asta perfectă
în care creşte arnica meiul cucuta

Ea ştie că partida-i pierdută
că a fost snopită-n bătaie
că este scuipată
şi că mîine va fi bătută cu pietre
Ea ştie că se află în război cu umanul

Dar ea stă sfidătoare îmbrăcată în înfrîngerea ei ca-ntr-o armură
ştiind că armura e propria-i piele
şi că pielea ei a fost de şapte ori jupuită
şi trasă la sorţi
cum a fost trasă atuncea la sorţi cămaşa aceea

Iar acum şi aici sfidează viaţa şi moartea
tăvălindu-se în singurătatea ei mare
ca în mătase

Mîţişorii roşii de plop îi atîrnă-n fereastră
Este singură în sfîrşit singură cuc
fericită

Ceremonii de seară

Ea înaintează pe gheaţa subţire ca frunza
Înaintează grijuliu cum ai sufla o petală

Cînd se va sparge eu voi fi în larg
departe foarte departe
şi rostogolindu-mă mă voi duce adînc

Ca o piatră oarecare – inima
Nu-i nimic de făcut

În fiecare seară
ea înaintează pe gheaţa subţire ca frunza
departe foarte departe
şi coboară foarte adînc

Acasă

Ca poporul lui Moise ea păşeşte în mare:

şi marea n-o ţine
Pe sub apă ea înaintează hotărît şi încet înspre larg şi-nspre adînc
Alge albastre i se încurcă în păr
peşti scoici melci nautilus
Ea a intrat dedesubt în împărăţia ei din afund

Pentru urechea umană
aici nu e glas nu e strigăt nu e cîntare:
aici e doar foşnetul sării
ca un foşnet de sînge şi lacrimi într-un trup de sirenă

da
sarea alunecînd printre corali şi epave
printre corăbii oraşe pierdute
ancore funii monede
Aici sînt cadavre. Aici stau iubirile moarte
Oho. Elefanţii de aur
zeii uitaţi în temple de rocă
trimiţîndu-mi în vis forma arhaică-a legii

Da – aici în adîncuri
se amestecă cioburi din lumea mea de femeie

cu forma primă a lumii
aici în mîl în supa asta primordială
umanul şi divinul sînt una
Ca poporul lui Moise ce intră în mare
ea păşeşte în sine şi umblă
ea înaintează dibuind pe sub apă
Ea a fost şi-a trăit în ţara pustie
şi acuma se întoarce acasă

Legea eternă

Ea ştia totul. Ea ştia
tot ce se poate şti despre cele omeneşti şi despre cele divine
Fiindcă ştia tot ce un om poate şti despre capriciile marilor zei
ea ştia totul despre nălucirile de cobalt ale vieţii
despre sensul unic al vremii al morţii
Oho. Ea ştia despre moarte tot ce poate să ştie vreodată un om care încă respiră

Nu. N-o iubea. Ei îi plăceau
cu sfială
cu spaimă
cu milă
plăsmuirile firave ale vieţii

Ea iubea curcubeul

Dar ştia că în urzeala colorată şi caldă a vieţii
există
oho întotdeauna există
ceasul acela cînd omul stă singur cu mîinile goale faţă în faţă cu zeul
singur da singur
şi cere să se sfîrşească
da
să se sfîrşească odată

pentru că nu mai poate să îndure glumele crude pe care nemuritorii le încearcă pe el

stă singur şi se roagă să-i vină
moartea sa oho proprietatea sa personală garantată ca umbra

Ea ştia totul despre viaţă şi despre lumea asta rea bună
în care
orice farsă făcută de-un nemuritor oarecare
pentru cei muritori se transformă în legea eternă

Vîrsta senină

Am trecut într-o altă vîrstă: senină
Şi ştiu

Bolile muşcă din celulele mele
ca maidanezii
Eu mă împotrivesc surîzînd
beau ceaiuri de plante iau propolis înghit vitamine
Am o răbdare de fier
Am o rezistenţă ca un pod lung lung de oţel
peste care trece în viteză traficul greu de pe două continente
întîmplătoare

Trecătorii îmi fac mare plăcere
îi ascult pe furiş cum vorbesc despre vieţile lor
despre preţul la pîine despre guvern despre pensia mică
O. Viaţa cotidiană gureşă colorată:
fiecare îşi duce povestea
Oamenii aceştia reali
ieşiţi la lumină
ca văcuţele-Domnului primăvara la soare
Lumea e caldă şi miroase a garoafe a ceapă prăjită
a gunoi fermentat a pepene verde a ploaie

Viaţa-i o pîine rotundă frămîntată cu sodă caustică
Fiecare îşi încasează

porţia lui
Şi există cruzime oho
Viaţa este ceva – poate-un măr – care doare
intri lacom – ieşi cu mîinile goale

Cel mai bine este să ai o grămadă mare mare
de dorinţe şi iluzii:
vor fi pierdute vor fi călcate-n picioare
Pînă s-atingem forma deplină
(o carne bine tocată
făcută una cu ţărna una cu prundul)
trec peste noi bocanci roţi trenuri şenile

Sînt în altă vîrstă: senină
Şi-acum ştiu că totul este să ai la început cît mai multe pretenţii
un munte de visuri de planuri măreţe
un roi de amăgiri zumzăind fermecate
ca o colonie de viespi de pădure
în tărtăcuţa mea de femeie
Aşa: ca să ai de-unde pierde
Fiindcă
fi-vor pierdute ca nişte membre cuprinse de cangrena gazoasă
Da. Vor fi una cîte una tăiate retezate distruse
pînă rămîi – sînt o fiinţă umană – un ciot noduros

un ciot scorburos
în care cresc
larve mici de insecte ciuperci flori de cîmp licheni protozoare
La sfîrşit

ca soluţiile dintr-un laborator medical
am ajuns un mediu viu de cultură
pentru spori coci viruşi bacterii
Viaţamoartea are o artă vicleană:
m-a dat afară din pîntec
m-a crescut cu lapte mi-a arătat iarba verde-a Grădinii
m-a jupuit şi m-a tăvălit ca pe-un şniţel prin sare
acum mă trage pe roată şi mă umple de sînge
Şi-o să mă ia înapoi

Sînt o ficţiune umană
adultă
Viaţamoartea îmi dă lecţii de artă brutală:
ca pe toţi
ea mă sculptează mă şlefuieşte mă cîntă mă scrie
şi-apoi mă boceşte ca o ţărancă
Amin

De departe

Ea nu mai voia să trăiască. Ea voia să moară
dar pentru că nu voia să recunoască
ea se îmbolnăvea zi de zi
de încă o boală
ea ardea la foc mic într-o febră eternă
Şi umbla aşa cu febra ei şi cu bolile ei
cum umbli cu o haită veselă de căţelandri nărăvaşi şi fideli
după tine în lesă
Umbla dreaptă şi subţire pe străzi
şi zîmbea tuturor de departe

Da. De departe

Dar de fapt ea nu mai voia să trăiască
Ea nu dorea nimic – decît pămîntul şi iarba
cerul şi apa. Da. Elementele curate eterne

Ea se uita cu inima strînsă de milă
la toate făpturile tinere vii
pentru că ea înţelesese şi – oho – înţelesese devreme
nu numai că viaţa-i cruzime
ci şi că este o probă
da o probă: pentru nimic
şi că zeul ne testează
aşa

cum ne ducem noi la spectacol
ca să ne mai treacă din vreme
Ea ştia că nu există sens glorie mîntuire
ea ştia că în această lume plină de zei totul este degeaba
Şi voia să moară
Da. Voia să moară
ca un in care se destramă în pămînt
ca o cînepă care se topeşte în rîu
ca un puf de păpădie care se mistuie-n vînt

Ea nu mai voia să trăiască
nu
şi se temea că în viitor cîndva peste evi
elementele trupului ei se vor readuna prin hazard laolaltă
şi că-şi vor reaminti viaţa ei şi numele Marta

Aşa că ea zîmbea tuturor sfîrtecat de departe

Mutul

El stă tăcut în această lume bătrînă
făcută economicos o singură dată pentru eternitate

Această lume care îşi reciclează continuu elementele
da viii şi morţii
această lume în care tot ce-a murit
devine hrană pentru tot ce trăieşte
iar ceea ce este viu şi palpită
umple pe bandă rulantă
burta mare a morţii

Oho. Această lume perfectă
Ştiu că nu există decît aparenţa de noutate

Iar el stă tăcut în această lume bătrînă asurzitoare sleită
stă liniştit lîngă rotativa eternei reîntoarceri
Îl simt cum emană o forţă enormă
El pare făcut din alte elemente decît mine muritoarea de rînd
decît noi
cei reciclaţi din ziua dintîi
Da. Pare a avea o altă realitate
mai densă

Eu îl privesc. Încerc să-mi amintesc

alte vieţi alte morţi – ale mele
încerc să-mi amintesc dacă nu am acum biografii paralele
dacă nu sînt multiplă

Îl privesc. Îl recunosc
cum l-aş recunoaşte pe bărbatul acela
care există oho cu siguranţă există
şi care-mi lipseşte de la facerea lumii

El stă tăcut
înalt rezemat de poarta înaltă
stă în această lume bătrînă şi mă priveşte
Are ochii albaştri ca Augustin.
El este al meu. Mutul. El a venit aici pentru mine